Dimarts 23 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 6,12-19): En aquells dies, Jesús es retirà a la muntanya a pregar, i hi passà la nit fent oració a Déu. I quan fou de dia, cridà els seus deixebles i n'escollí Dotze entre ells, els quals anomenà apòstols: Simó, al qual donà també el nom de Pere, i Andreu, el seu germà, i Jaume, i Joan, i Felip, i Bartomeu, i Mateu, i Tomàs, i Jaume d'Alfeu, i Simó, que s'anomena Zelador, i Judes de Jaume, i Judes Iscariot, que fou traïdor.

I baixant amb ells, va aturar-se en un indret pla. I hi havia una gran multitud dels seus deixebles, i una gran gentada del poble de tota la Judea i Jerusalem i del litoral de Tir i Sidó, que havien vingut per sentir-lo i per ser guarits de les seves malalties. I els qui eren vexats per esperits immunds eren curats. I tota la gent procurava de tocar-lo, perquè sortia d'ell una virtut que guaria tots.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús es retirà a la muntanya a pregar, i hi passà la nit fent oració a Déu»

Fra Lluc TORCAL Monjo de Monestir de Sta. Mª de Poblet
(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Espanya)

Avui voldria centrar la nostra reflexió en les primeres paraules d'aquest Evangeli: «En aquells dies, Jesús es retirà a la muntanya a pregar, i hi passà la nit fent oració a Déu» (Lc 6,12). Introduccions com aquesta poden passar desapercebudes en la nostra lectura quotidiana de l'Evangeli, però —de fet— són de màxima importància. En concret, avui se'ns diu clarament que l'elecció dels dotze apòstols —decisió central per a la futura vida de l'Església— fou precedida per tota una nit de pregària de Jesús, en solitud, davant Déu, el seu Pare.

Com era la pregària del Senyor? Del que es desprèn de la seva vida, deuria ser una pregària plena de confiança en el Pare, de total abandó a la seva voluntat —«no busco la meva voluntat, sinó la voluntat d'aquell que m'ha enviat» (Jn 5,30)—, de manifesta unió a la seva obra de salvació. Només des d'aquesta profunda, llarga i constant oració, sostinguda sempre per l'acció de l'Esperit Sant que, ja present en el moment de la seva Encarnació, havia davallat sobre Jesús en el seu Baptisme; només així, dèiem, el Senyor podia treure la força i la llum necessària per continuar la seva missió d'obediència al Pare per a

complir la seva obra vicària de salvació dels homes. L'elecció subsegüent dels Apòstols, que, com ens recorda sant Ciril d'Alexandria, «Crist mateix afirma d'haver-los donat la mateixa missió que va rebre del Pare», ens mostra com l'Església naixent fou fruit d'aquesta pregària de Jesús al Pare en l'Esperit i que, per tant, és obra de la mateixa Santíssima Trinitat. «I quan fou de dia, cridà els seus deixebles i n'escollí Dotze entre ells, els quals anomenà apòstols» (Lc 6,13).

Tant de bo, tota la nostra vida de cristians —de deixebles de Crist— estigui sempre immersa en l'oració i conduïda per ella.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Procura ser tu mateix el sacrifici i el sacerdot de Déu. No menyspreïs allò que el poder de Déu t'ha donat i concedit. Revesteix-te amb la túnica de la santedat, fes del teu cor un altar, i així, afermat en Déu, presenta el teu cos al Senyor com a sacrifici» (Sant Pere Crisòleg)

- «És bonic que en el grup dels seus seguidors, tots, tot i ser diferents, convivien junts, superant les imaginables dificultats: de fet, Jesús mateix és el motiu de cohesió, en el qual tots es troben units» (Benet XVI)

- «Crist, quan instituí els Dotze, 'els va constituir a manera de col·legi o grup permanent, al davant del qual va posar Pere, triat d'entre ells mateixos'. 'Així com, per disposició del Senyor, sant Pere i els altres apòstols formen un sol col·legi apostòlic, de semblant manera el Romà Pontífex, successor de Pere, i els bisbes, successors dels apòstols, es troben units ells amb ells' (Concili Vaticà II)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 880)